

Arrest

nr. 304 366 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. TORFS**
 Amerstraat 121
 3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. TORFS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Armeense nationaliteit te hebben en te zijn geboren op [...] oktober 1966.

1.2. Verzoekster dient op 3 mei 2010 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster dient op 16 december 2010, 18 februari 2011, 26 februari 2013 en 22 maart 2015 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvragen worden geweigerd.

1.4. Verzoekster dient op 7 augustus 2012, 28 augustus 2019 en 14 maart 2022 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvragen worden geweigerd.

1.5. Verzoekster dient op 30 december 2021 een aanvraag in tot registratie van de wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan J.P.. Deze aanvraag wordt geweigerd.

1.6. Verzoekster dient op 8 februari 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 29 februari 2024 een beslissing tot ontvankelijkheid van het volgend verzoek.

1.7. De commissaris-generaal neemt op 14 maart 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op [...]10/1966 in Jerevan. U was gehuwd met D.K. (O.V. [...]). Jullie hebben drie kinderen samen. Op 25 of 26 april 2010 verliet u samen met uw echtgenoot Armenië. Jullie kwamen op 29 of 30 april 2010 in België aan. U en uw echtgenoot dienden op 3 mei 2010 een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten in. U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek dat uw echtgenoot in september of oktober 1996 gearresteerd werd door het Comité van Nationale veiligheid. Hij werd tot oktober 1997 in de gevangenis van Jerevan vastgehouden als landverrader. In 1999 werd uw echtgenoot gearresteerd door de politie en tot september 2000 werd hij in de gevangenis opgesloten wegens illegaal wapenbezit. Tussen 2005 en 2008 werd hij meermaals om verschillende redenen gearresteerd door de politie. In 2004 kocht uw echtgenoot een huis in Jerevan en vanaf dat moment kreeg hij problemen met de chef van het kadaster van Arsesh omdat hij een ex-HHSH lid (Armenian National Movement) was en omdat hij niet in Armenië geboren was. Deze persoon wilde jullie huis afnemen. Er zijn verschillende rechtszaken hierover geweest. Op 20 januari 2010 ging u samen met uw dochter naar het kadaster om vergunningen te verkrijgen om een winkel uit baten. U kwam thuis met een document waarop stond vermeld dat het huis niet van u was en dat u er geen handelszaak in kon vestigen. Op 20 januari 2010 werd uw echtgenoot 's avonds door vier mannen ontvoerd in een wagen. Deze personen eisten dat hij de eigendomsakte van jullie huis zou afgeven. Op 1 of 2 februari 2010 werd uw echtgenoot opnieuw vrijgelaten nadat hij akkoord was gegaan om bij de notaris te regelen dat hij het huis aan hen zou overdragen. Na deze ontvoering verbleven jullie op verschillende plaatsen. Omwille van deze problemen besloot uw echtgenoot om Armenië te verlaten. Op 21 februari 2011 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van u en uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen.

U diende achtereenvolgens in functie van uw echtgenoot meerdere aanvragen in tot machtiging van verblijf om medische redenen op basis van artikel 9ter. Deze aanvragen werden telkens geweigerd. U diende ook een aanvraag in tot machtiging van verblijf om humanitaire redenen volgens artikel 9bis die eveneens geweigerd werd. In november 2017 gingen u en uw echtgenoot naar Duitsland waar jullie ook een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie ontvingen er een weigeringsbeslissing. In 2019 overleed uw echtgenoot in Duitsland door ziekte. Na uw terugkeer naar België, diende u hier vervolgens nog twee aanvragen in tot machtiging van verblijf volgens artikel 9bis die telkens geweigerd werden. In december 2021 diende u een aanvraag in tot registratie van wettelijke samenwoning met een Belg. In april 2022 werd deze aanvraag geweigerd en uw beroep tegen deze beslissing werd in november 2022 verworpen. Tijdens een woonstcontrole door de politie op 29 januari 2024 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum in Holsbeek met het oog op uw repatriëring die voorzien werd op 10 februari 2024. Op 8 februari 2024 diende u echter een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw volgend verzoek verklaarde u in geval van terugkeer naar Armenië nog altijd vervolging te vrezen omwille van de problemen van uw overleden echtgenoot. U vreesde namelijk dat bepaalde personen wraak zouden willen nemen op u. Daarnaast haalde u aan hier een relatie te hebben met een Belg, Joris Pelgrims genaamd, een priester in de kerkgemeenschap waarvan u lid bent. Binnen de kerkgemeenschap helpt u met vertaalwerk en bij liefdadigheidsacties. U wil ook niet terugkeren naar Armenië omdat u hier al veertien jaar woont. U hebt een andere mentaliteit gekregen dan de Armeniërs en u zal zich daar nog moeilijk kunnen aanpassen. In Armenië hebt u ook geen familieleden meer.

Bovendien wil u uw dochter en uw kleindochter, die hier wonen, niet achterlaten. Tenslotte verwees u nog naar de onveilige situatie in Armenië omwille van de oorlog met Azerbeidzjan. Op 29 februari 2024 nam het CGVS een beslissing tot ontvankelijkheid van uw volgend verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde in geval van terugkeer naar Armenië nog altijd vervolging te vrezen omwille van de problemen van uw overleden echtgenoot. Daarnaast haalde u aan hier een relatie te hebben met een Belg, J.P. genaamd, een priester in de kerkgemeenschap waarvan u lid bent. Binnen de kerkgemeenschap helpt u met vertaalwerk en bij liefdadigheidsacties. U wil ook niet terugkeren naar Armenië omdat u hier al veertien jaar woont. U hebt een andere mentaliteit gekregen dan de Armeniërs en u zal zich daar nog moeilijk kunnen aanpassen. In Armenië hebt u ook geen familieleden meer. Bovendien wil u uw dochter en uw kleindochter, die hier wonen, niet achterlaten. Tenslotte verwees u nog naar de onveilige situatie in Armenië omwille van de oorlog met Azerbeidzjan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 7, 8).

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u en uw echtgenoot op 03/05/2010 een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten indienden. Jullie werden in het kader van dit verzoek op 20/09/2010 een eerste keer gehoord door het Commissariaat-generaal. Omdat de door jullie aangebrachte elementen echter onvoldoende waren om te kunnen concluderen dat er, wat jullie betrof, sprake was van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade, werden jullie op 05/11/2011 opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Omwille van medische redenen werd het persoonlijk onderhoud uitgesteld. Vervolgens werden u en uw echtgenoot op 29/11/2011 nogmaals uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud werd opnieuw uitgesteld om medische redenen. Vervolgens werden jullie op 04/01/2011 nog een keer uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. U en uw echtgenoot gaven aan deze oproeping echter geen gevolg. Jullie deelden ook geen geldige reden mee ter rechtvaardiging van jullie afwezigheid. Vervolgens nam het Commissariaat-generaal op 21/02/2011 in hoofde van u en uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. U diende vervolgens op 16/12/2010, 18/02/2011, 26/02/2013 en 22/03/2015 aanvragen in tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter, die telkens geweigerd werden. U diende op 07/08/2012 ook nog een aanvraag tot machtiging van verblijf in volgens artikel 9bis, die eveneens geweigerd werd. Op 21/12/2014 diende uw echtgenoot hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij gaf echter opnieuw zonder geldige reden geen gevolg aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Op 14/10/2016 nam het Commissariaat-generaal in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U en uw echtgenoot gingen vervolgens naar Duitsland waar jullie in november 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw verzoek werd er geweigerd. Na het overlijden van uw echtgenoot, keerde u terug naar België. U diende er echter niet meteen een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 28/08/2019 en 14/03/2022 diende u telkens een aanvraag tot machtiging van verblijf in volgens artikel 9bis. Deze aanvragen werden geweigerd. U diende op 30/12/2021 nog een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning met een Belg in. Deze aanvraag werd op 19/04/2022 geweigerd en uw beroep tegen deze beslissing werd op 10/11/2022 verworpen. Op 29/01/2024 werd tijdens een woonstcontrole door de politie vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum in Holsbeek met het oog op uw repatriëring. U diende ook dan niet meteen een volgend verzoek om internationale bescherming in. Pas op 08/02/2024 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in met de bedoeling om uw repatriëring die voorzien werd op 10/02/2024 uit te stellen of te vrijdelen. Bovenstaande vaststellingen wijzen er toch op dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees al ernstig.

Bovendien gaf u zelf aan dat er ondertussen in Armenië een andere regering aan de macht is dan in de periode dat uw echtgenoot er problemen kende met de autoriteiten. U vreesde weliswaar dat bepaalde personen omwille van uw echtgenoot nog altijd wraak zouden willen nemen op u. U legde in verband hiermee echter erg vage verklaringen af. U kon in geheel niet zeggen wie deze personen dan waren noch waar zich

momenteel bevonden. U kon ook niet verduidelijken om welke reden ze wraak zouden willen nemen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 7). Het betreft hier dan ook een louter hypothetische vrees die u niet kon staven met enig objectief gegeven.

Wat betreft uw verklaringen dat u hier een relatie hebt met een priester in de kerkgemeenschap waarvan u lid bent, dat u binnen de kerkgemeenschap helpt met vertaalwerk en ook bij de liefdadigheidsacties (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 8), dient er op gewezen te worden dat deze motieven betrekking hebben op uw situatie in België zonder enig verband met een vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade ten aanzien van uw land van herkomst. Bijgevolg vallen deze motieven buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook het loutere feit dat u uw dochter en uw kleindochter, die hier wonen, niet wil achterlaten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 8), ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde nog aan dat u ook niet wil terugkeren naar Armenië omdat u hier al veertien jaar woont, u een andere mentaliteit hebt gekregen dan de Armeniërs, u zich in Armenië moeilijk zal kunnen aanpassen en u daar ook geen familieleden meer hebt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 8). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor deze problemen, kan worden opgemerkt dat ze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan uit uw verklaringen in verband hiermee enige intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit afgeleid worden. Zodoende volstaan deze motieven niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

In verband hiermee verwees u naar de onveilige situatie in Armenië omwille van de oorlog met Azerbeidzjan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 7). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvsvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-de-overgave-van-nagorno>), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten. **Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt.** Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd. Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Jerevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar**

zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte beginselen, verstrekt verzoekster volgende concrete uiteenzetting bij haar middel:

"Verzoekster moet vaststellen dat de beoordeling van de veiligheidssituatie zich beperkt tot één bron, namelijk de fiche CGVS omtrent de toestand in Armenië. Dit is onvoldoende om het risico te beoordelen. De 'vrede' is recent, er is geen enkele analyse gemaakt omtrent de toekomst, weze het dan dat de ongerustheid bij een groot deel van de bevolking afgedaan wordt als louter speculatief.

Verzoekster verwijst naar stuk 3 (<https://www.mo.be/analyse/na-nagorno-karabach-ookarmeni-aan-de-beurt>) waar die analyse wel wordt gemaakt en waaruit blijkt dat er sprake is van een reëel risico.

In die omstandigheden is het voorbarig te besluiten dat verzoekster vrij terug kan keren naar Armenië.

Verzoekster meent ook dat de genomen beslissing onredelijk is gelet op het door haar reeds afgelegde parcours. Zoals uit het interview blijkt is verzoekster altijd 'binnen' (letterlijk) gebleven en in het haar ondertussen overleden echtgenoot die alles regelde en besliste zonder dat zij kennis had van wat hij precies deed. In die zin is het ook te verklaren dat wanneer verzoekers werden uitgenodigd en niet kwamen opdagen, die enkel aan haar echtgenoot toe te schrijven was, verzoekster zelf niet wetende wat er precies aan de hand was. Men kan haar dat niet ten kwade duiden.

Hoe dan ook, men kan niet ontkennen dat verzoekster al meer dan 10 jaar in België is, een der landstalen spreekt, een opvang heeft, vrijwilligerswerk doet, hier dochter en kleindochter heeft.

Men kan ook moeilijk ontkennen dat na al die jaren verzoekster zich geen Armeense meer voelt of is. Het valt niet in te zien waarom 'verwestering' van bepaalde vluchtelingen wél als een factor wordt aanzien om niet tot weigering over te gaan en dat dit element hier niet zou spelen. Daarenboven kan men ook niet blind zijn voor het gegeven dat de omgeving van verzoekster, inclusief de overheden haar statuut (of gebrek daaraan) zeker en vast moeten kennen. Verzoekster mag dan ook met reden verwachten dat na 14 jaar in België minstens getolereerd te zijn, zij plots niet moet opgesloten worden en zo snel als mogelijk er een vlucht klaar staat. Dit tart ieder normaal verwachtingspatroon dat iemand van een 14 jaar stilzittende overheid mag verwachten, weze het dat het inderdaad zo is dat er procedures werden ingesteld waarvan sommige (niet allemaal) schorsend werken."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van een verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. Verzoekster baseert haar verzoek om internationale bescherming op de volgende feiten, die tevens in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen: *“In het kader van uw volgend verzoek verklaarde u in geval van terugkeer naar Armenië nog altijd vervolging te vrezen omwille van de problemen van uw overleden echtgenoot. U vreesde namelijk dat bepaalde personen wraak zouden willen nemen op u. Daarnaast haalde u aan hier een relatie te hebben met een Belg, J.P. genaamd, een priester in de kerkgemeenschap waarvan u lid bent. Binnen de kerkgemeenschap helpt u met vertaalwerk en bij liefdadigheidsacties. U wil ook niet terugkeren naar Armenië omdat u hier al veertien jaar woont. U hebt een andere mentaliteit gekregen dan de Armeniërs en u zal zich daar nog moeilijk kunnen aanpassen. In Armenië hebt u ook geen familieleden meer. Bovendien wil u uw dochter en uw kleindochter, die hier wonen, niet achterlaten. Tenslotte verwees u nog naar de onveilige situatie in Armenië omwille van de oorlog met Azerbeidzjan. Op 29 februari 2024 nam het CGVS een beslissing tot ontvankelijkheid van uw volgend verzoek.”*

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, op grond van voormelde overwegingen:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u en uw echtgenoot op 03/05/2010 een eerste verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten indienden. Jullie werden in het kader van dit verzoek op 20/09/2010 een eerste keer gehoord door het Commissariaat-generaal. Omdat de door jullie aangebrachte elementen echter onvoldoende waren om te kunnen concluderen dat er, wat jullie betrof, sprake was van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade, werden jullie op 05/11/2011 opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Omwille van medische redenen werd het persoonlijk onderhoud uitgesteld. Vervolgens werden u en uw echtgenoot op 29/11/2011 nogmaals uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Het persoonlijk onderhoud werd opnieuw uitgesteld om medische redenen. Vervolgens werden jullie op 04/01/2011 nog een keer uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. U en uw echtgenoot gaven aan deze oproeping echter geen gevolg. Jullie deelden ook geen geldige reden mee ter rechtvaardiging van jullie afwezigheid. Vervolgens nam het Commissariaat-generaal op 21/02/2011 in hoofde van u en uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. U diende vervolgens op 16/12/2010, 18/02/2011, 26/02/2013 en 22/03/2015 aanvragen in tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter, die telkens geweigerd werden. U diende op 07/08/2012 ook nog een aanvraag tot machtiging van verblijf in volgens artikel 9bis, die eveneens geweigerd werd. Op 21/12/2014 diende uw echtgenoot hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij gaf echter opnieuw zonder geldige reden geen gevolg aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Op 14/10/2016 nam het Commissariaat-generaal in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U en uw echtgenoot gingen vervolgens naar Duitsland waar jullie in november 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw verzoek werd er geweigerd. Na het overlijden van uw echtgenoot, keerde u terug naar België. U diende er echter niet meteen een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 28/08/2019 en 14/03/2022 diende u telkens een aanvraag tot machtiging van verblijf in volgens artikel 9bis. Deze aanvragen werden geweigerd. U diende op 30/12/2021 nog een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning met een Belg in. Deze aanvraag werd op 19/04/2022 geweigerd en uw beroep tegen deze beslissing werd op 10/11/2022 verworpen. Op 29/01/2024 werd tijdens een woonstcontrole door de politie vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum in Holsbeek met het oog op uw repatriëring. U diende ook dan niet meteen een volgend verzoek om internationale bescherming in. Pas op 08/02/2024 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in met de bedoeling om uw repatriëring die voorzien werd op 10/02/2024 uit te stellen of te vrijdelen. Bovenstaande vaststellingen wijzen er toch op dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees al ernstig.

Bovendien gaf u zelf aan dat er ondertussen in Armenië een andere regering aan de macht is dan in de periode dat uw echtgenoot er problemen kende met de autoriteiten. U vreesde weliswaar dat bepaalde personen omwille van uw echtgenoot nog altijd wraak zouden willen nemen op u. U legde in verband hiermee echter erg vage verklaringen af. U kon in geheel niet zeggen wie deze personen dan waren noch waar zich momenteel bevonden. U kon ook niet verduidelijken om welke reden ze wraak zouden willen nemen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 7). Het betreft hier dan ook een louter hypothetische vrees die u niet kon staven met enig objectief gegeven.

Wat betreft uw verklaringen dat u hier een relatie hebt met een priester in de kerkgemeenschap waarvan u lid bent, dat u binnen de kerkgemeenschap helpt met vertaalwerk en ook bij de liefdadigheidsacties (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 8), dient er op gewezen te worden dat deze motieven betrekking hebben op uw situatie in België zonder enig verband met een vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade ten aanzien van uw land van herkomst. Bijgevolg vallen deze motieven buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook het loutere feit dat u uw dochter en uw kleindochter, die hier wonen, niet wil achterlaten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 8), ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde nog aan dat u ook niet wil terugkeren naar Armenië omdat u hier al veertien jaar woont, u een andere mentaliteit hebt gekregen dan de Armeniërs, u zich in Armenië moeilijk zal kunnen aanpassen en u daar ook geen familieleden meer hebt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/03/2024, p. 8). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor deze problemen, kan worden opgemerkt dat ze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan uit uw verklaringen in verband hiermee enige intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit afgeleid worden. Zodoende volstaan deze motieven niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.”

4.1.3. Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden dan ook door de Raad overgenomen. Het komt de verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster hier niet in slaagt.

4.1.4. Wat betreft de problemen gelinkt aan haar echtgenoot, die reeds overleden is, gaat verzoekster niet in op de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, zodat deze ook niet aan het wankelen worden gebracht.

4.1.5. Door te benadrukken dat haar echtgenoot jaren geleden alle administratie regelde, waardoor zij niet kan worden verweten geen gehoor te hebben gegeven aan de oproeping voor een tweede persoonlijk onderhoud naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming, brengt verzoekster de overwegingen niet aan het wankelen dat zij slechts laattijdig overging tot het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming. Zelfs indien wordt aangenomen dat de houding van verzoeksters echtgenoot haar belemmerde in haar administratieve procedures, wijst de Raad erop dat verzoekster, na het overlijden van haar echtgenoot in Duitsland, terugkeerde naar België, doch dat zij geen beschermingsverzoek indiende. Verzoekster trachtte haar verblijf weliswaar te regelen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenals op grond van haar Belgische partner, doch er mag van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat zij zo snel mogelijk de geboden beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Er dient te worden vastgesteld dat zij echter wachtte tot twee dagen voor haar geplande repatriëring om een beschermingsverzoek in te dienen. Dat verzoekster niet eerder de nodige stappen heeft genomen om gebruik te maken van de specifiek voorziene procedures om internationale bescherming te bekomen, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid en ernst van de voorgehouden vrees.

4.1.6. Waar verzoekster nog benadrukt dat zij “al meer dan 10 jaar in België is, een der landstalen spreekt, een opvang heeft, vrijwilligerswerk doet, hier dochter en kleindochter heeft. Men kan ook moeilijk ontkennen dat na al die jaren verzoekster zich geen Armeense meer voelt of is. Het valt niet in te zien waarom ‘verwestering’ van bepaalde vluchtelingen wél als een factor wordt aanzien om niet tot weigering over te gaan en dat dit element hier niet zou spelen”, wijst de Raad op het volgende. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar haar land van herkomst bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijke aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, betreft dit geenszins een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en zodoende geeft zulks in haar hoofde geen aanleiding tot een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in het Verdrag van Genève,

of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband bemerkt de Raad voorts dat verzoekster op geen enkele wijze *in concreto* aantoonde dat zij dermate verwesterd is dat zij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Armeense normen, waarden en maatschappelijke regels of dat het voor haar onmogelijk is om zich terug aan te passen aan de 'Armeense mentaliteit'. Evenmin toont zij op enerlei wijze aan dat het loutere feit dat zij westerse waarden zou hebben overgenomen bij een terugkeer naar Armenië aanleiding zou geven tot vervolging dan wel ernstige schade.

4.1.7. Verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het EVRM – dat bovendien in haar verzoekschrift niet nader wordt uitgewerkt – is *in casu* niet dienstig en doet geen afbreuk aan de hierboven reeds uiteengezette appreciatie van haar beschermingsverzoek. Het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, maar wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984). De Raad benadrukt in deze ook dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Zij houdt enkel in dat verzoekster internationale bescherming wordt geweigerd en houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft zij tot gevolg dat verzoekster definitief van haar gezin en/of partner wordt gescheiden. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift de schending van voormeld verdragsartikel dan ook niet aannemelijk.

4.1.8. Het geheel aan verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over Armenië, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Armenië kan blijken. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Gelet op het gegeven dat verzoeksters beweerde vervolgingsvrees niet geloofwaardig wordt geacht, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster zich nog zou beroepen op haar persoonlijke omstandigheden, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 4.1.6.

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen:

“Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-de-overgave-van-nagorno>), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten. Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd. Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Jerevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn

geïntensiveerd. In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c)."

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Verzoekster hekelt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie is gebaseerd op één bron, namelijk de COI Focus van 5 december 2023 Armenië *"Huidige situatie in het kader van het conflict met Azerbeidzjan en de overgave van Nagorno Karabach"*. Zij verwijst naar een krantenartikel van MO, waar volgens haar wel een analyse wordt gemaakt van het risico voor de toekomst en waaruit blijkt dat er sprake is van een reëel risico. De Raad moet echter vaststellen dat verzoeksters verwijzing naar het krantenartikel geenszins van aard is om de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal te doorprikken. De door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie – dat een omstandig overzicht geeft van de ontwikkelingen tussen Armenië en Azerbeidzjan in 2022-2023 en dat betrekking heeft op een onderzoek van Cedoca tussen 20 augustus 2023 en 1 december 2023 – is bovendien recenter dan het door verzoekster gevoegde krantenartikel. Verder dient de Raad ook vast te stellen dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de commissaris-generaal tevens heeft gemotiveerd dat zij *"uit Jerevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen"*. Verzoekster brengt geen objectieve landeninformatie aan die deze beoordeling doorprijkt.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster via videoconferentie uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. DENIES